

Elek Lenke (Aranytoll)

Veres Mária laudációja

Szívből örülök Elek Lenke Aranytoll díjának. Szakmai értékelést azonban ne várjanak tőlem, azt már megtették az ítések, hiszen annak eredményeként kapta a megérdemelt, nívós kitüntetést.

Inkább a munkához való hozzáállásáról szeretnék szólni.

Lenkét viszonylag későn ismertem meg, és a Népszabadságnál dolgoztunk együtt. Jó pár évig nemcsak egy szerkesztőségben, hanem egy szobában is teltek a napjaink, és bár mindketten megváltunk a laptól, barátságunk és szakmai kapcsolatunk továbbra is megmaradt.

Gyerekeim annak idején gyakran belátogattak a szerkesztőségbe, és időnként megjegyezték, hogy el sem tudnának tévedni, mert a mi szobánkból folyamatos kopogás és kacagás szűrődik ki a folyosóra.

Lenke ugyanis szaporán és elég vehemensen ütögette a számítógép billentyűzetét. Rajta kívül nemigen ismertem senkit, aki olyan elszántan vetette volna bele magát a munkába, mint ő. És közben sem szűnt meg számára a világ, pihenésképp elmesélt egy-egy sztorit, kacagott nagyokat, és dolgozott tovább. Közös éveink során soha nem fordult elő, hogy valamilyen feladatot, megbízást visszautasított volna, ne ment volna el egy interjúra vagy sajtótájékoztatóra, és ne adta volna le időben a cikkét.

Azt azonban sokan nem tudták róla a szerkesztőségben, hogy örök mosolya, munkaszeretete kapaszkodót, menekülő segítséget is jelentett neki. Mert nélkük még nehezebben viselte volna az élettől rá rótt terheket. Precízen, rendületlenül dolgozott, gyereket nevelt, miközben hosszú évekig először egy, majd két kórházba járt naponta látogatni magatehetetlen, kommunikációra képtelen szüleit.

Máig nem tudom, hogyan volt ereje mindezt végigcsinálni, de azt gondolom, neki valóban terápiás hatású a munka és a jókedv.

Drága Lenke! Örülök, hogy a barátomnak tudhatlak, és azt kívánom, még nagyon sokáig kopogj és kacagj!

(Elhangzott a MÚOSZ székházában, 2018. március 14-én.)

Dr. Elek Lenke az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán diplomázott. Még egyetemi évei alatt kezdett írni, az Ifjúsági Magazin popzenei rovatát vezette. Diploma után az akkori Magyar Hírlaphoz került gyakornoknak, és elvégezte a Magyar Újságírók Országos Szövetsége újságíró iskoláját. A szövetségnek 1976 óta tagja.

A Magyar Hírlap gazdasági rovatánál 14 évig dolgozott, később rovatvezetői minőségben, elsősorban a kereskedelmi és turizmus ágazatról írt cikkeket, de számos más témában és műfajban is publikált.

Munkáját több szakmai díjjal, minisztériumi és vállalati kitüntetéssel ismerték el.

Férje külföldi kiküldetése miatt Moszkvából négy éven keresztül tudósított több orgánumban, a Magyar Hírlapon kívül a Kurírt, a Reformot, az Elite-t, a Magyar Konyhát.

1994-től másfél évig a Magyar Hírlap Vasárnapi Magazinját szerkesztette. Ebben az időben bízta meg a Metro újság egy divatrovat szerkesztésével is.

Ezután a Népszabadság, azon belül a népszerű Itthon magazin társszerkesztője lett, mellette a Trend című divatszaklapnak lett a főszerkesztője.

Az MTI-ben töltött évek alatt is elsősorban a turizmus, kereskedelem, gasztronómia, életmód, társasági élet és diplomácia témákban írt híreket és tudósításokat. Munkája elismeréseként az MTI vezérigazgatója elnöki kitüntetésben részesítette.

Gasztronómiai cikkeiért Draveczy Balázs Díjjal tüntették ki.

Nyugdíjba vonulása után az eddiginél nagyobb erővel kapcsolódott be a Magyar Újságírók Országos Szövetségének munkájába. A Turisztikai és Gasztronómiai Szakosztálynak először vezetőségi tagja, majd elnöke lett.

Ma is aktív újságíró, a Turizmus Panoráma Bulletin, az Ecolife, a Budapest, a Műértő, az Édes Anyanyelvünk, a Magyar Mezőgazdaság, valamint a www.infovilag.hu, a www.aktivpihenes.hu print és online lapokban rendszeresen publikál.

A www.aktivpihenes.hu-n saját blogot vezet, Svédcsavar néven, ahol svédországi tudósításai jelennek meg.